

Podudarnost modela KGE i VOS sa metafizikom Ive Andrica

" I STVORI BOG COVIJEKA PO OBLICJU SVOJEMU ... "
PRVA KNJIGA MOJSIJEVA, GL.1.2.27.

Cinjenica je da modeli [Kvantovane Gustine Energije](#) i [Vecno Oscilujuceg Svemira](#) iskazuju zaista veoma veliku korelativnost sa Prirodom u veoma sirokom rasponu velicina i dogadjaja.

Jedan od mogucih nacina provere valjanosti iznetih hipoteza je kvantitativno poredjenje analiticko-teorijskih predvidjanja sa eksperimentalno utvrdjenim vrednostima. Na osnovu analize nekoliko savremenih eksperimenata izlozene u [posebnom radu](#), moze se lako uociti zaista velika efikasnost nasih Modela ...

Ipak, njihova saglasnost sa objektivnom stvarnoscu, mnogo je uocljivija ako ih primenimo na CELOKUPNO hologramski strukturisano ustrojstvo ProstorVremeMaterije - Jedinstvo, gde je Svemir samo jedan od niza realno postojećih domena, odnosno "svetova" razlicitih osobina i dimenzionalnosti, koji se razlikuju ne samo po prostorno-vremenskim kvalitetima nego i po velicinama iz niza "visih" dimenzija koje nasem umu, a culima i mernim uredjajima pogotovo, jos uvek nisu dostupne.

Slika Prirode koju nam moze opisati nauka, pa cak i nekonvencionalna, ogranicena je ne samo principima naucno vazecih teorija nego i nasom logikom koja je izgradjena u svetu gde materija koristeći elektro-slabo-jako-gravitacionu interakciju deformise prostorvreme, gradeći tako nama znani "svet". Klasicno naucne spoznaje nesumnjivo su istinite, medjutim, svi mi, manje ili vise, naprosto intuitivno osećamo da je ta i takva slika neuporedivo siromasnija od neke "prave", istinske Realnosti, koju svi naslucujemo ali nam ona uvek nekako izmice ...

Konvencionalna nauka moze nam dati odgovore samo za neki jasno definisan sistem, dakle sistem sa tacno odredjenim pocetnim uslovima i precizno odredjenim zakonima. Imajuci u vidu ogranicenost oblasti definisanosti niza prirodnih pojava, ocito je da nam nauka moze dati odgovore samo za neki, proizvoljno veliki ali ipak (ProstornoVremenski) ogranicen, "lokalno" vazeci sistem. Kako onda spoznati objekte iz ekstremno "udaljenih" oblasti, a pogotovo dogadjaje iz domena tzv. "Vise Realnosti"? Jedan od mogucih odgovora glasi: apstraktnim misljenjem !

Kao visi oblik misljenja, ono nam je i mnogo primerenije. Naime, po svojoj prirodi, ljudski um je zapravo neka vrsta "sprave za metafore". Obzirom da osnovu apstraktnog nacina misljenja cine asocijacije, nasem umu je mnogo lakse iskazati svoju "pravu" snagu i moc imaginacije koristenjem "slikovitih izraza u prenosnom znacanju". Ipak, bez obzira na to, ovakav nacin misljenja se redje koristi jer nije primeren diskontinualnom modu Realnosti i analitici zbog cega ne daje dobre rezultate u obicnom, svakodnevnom zivotu, gde covek mora tacno izmeriti tezinu vreće krompira npr., izracunati koliko to kosta itd. Ipak, iako nam mozda i nije bas nuzno potrebno u obicnom zivotu kakvim zivi vecina ljudi, apstraktno misljenje, svojstveno uglavnom umetnicki nadarenim ljudima, nudi mogucnost poimanja mnogo lepsih i bogatijih slika objektivne stvarnosti i predstavlja izuzetno mocnu alatku za dostizanje neuporedivo sadržajnijih spoznaja ...

U prilog ovakvim razmisljanjima navodimo neke od "Znakova pored puta" Ive Andrica (Prosveta, Beograd, 1977.g.):

"Nekad je i kod mene ne samo svaku reč nego i svaki zvuk pratila cela povorka osećajnih i misaonih asocijacija. Sada više toga nema. Zvuk je usamljen a reč slaba, tako da moraš da je ponoviš; pa i to ne pomaže ništa.

I sve bi se to podnelo kad nas ne bi mučila misao, jasna i tačna u sebi, da sve te asocijacije i sada postoje i žive oko mene, samo ih ja ne osećam i ne čujem. A sve te, za mene nečujne lepote, drugi čuju, i beru ih i nose kući kao pune naramke cveća."

Ilustracije radi, citiramo jos jedan od "Znakova", kao zaista pravi, vrlo mastovit i podsticajan umetnicki prikaz beskrajne lepote prirode, pri cemu, ujedno, do punog izrazaja dolazi sugestivna magija i moc Andricve poetske reci:

"Na jezeru. U prvim noćnim satima, nebo je bilo puno zvezda, u grozdovima. Izgledalo je da im se žar sve više raspaljuje. Nije mi se spavalo. Činilo mi se da vredi bdeti i pratiti hod i razgaranje zvezda u modroj vasioni. Oko ponoći negde, ipak sam zaspao. A kad sam se, nekako pred zoru, probudio i izašao na terasu, nebo je bilo izbledelo, tanak mesec je dogarao u dnu vidika; nestalo bogatih sazvežđa, kao čarolijom. Samo su sredinom neba sjale dve krupne otežale zvezde kao zadocenele na povratku posle čiste i svetle zvezdane orgije u modrini neba."

Sasvim je jasno da bi ovakvo bogatstvo oblika i boja, moglo biti iskazano i nekom umetnickom slikom, dok bi to isto, korišćenjem sasvim proizvoljnog broja pojedinačnih relacija ili bilo kakvih analitičkih iskaza npr. bilo naprosto - nemoguće!

Osnovno pitanje koje se nameće je: Sta je to onda istina? Jesu li to racionalne interpretacije nekog matematičkog izraza, osećaj koji nam daju nasa cula ili neka intuitivna slika koju kreira naš um na osnovu niza asocijacija? Odgovor možemo potražiti u tumačenjima koja nam nude savremena psihologija ili logika npr., ali nama se, u ovom trenutku, čini mnogo primerenija sledeća misao Ivo Andrića:

"Kad čitam ili slušam kako neko opisuje i prepričava ono što sam svojim očima video, ja uviđam jasno da je istinu, pravu istinsku istinu, nemoguće tačno utvrditi i nepromenjenu preneti dalje, do drugih ljudi i novih naraštaja. To saznanje stalno me prati..."

Imajući u vidu Sidartinu (H.Hese) poruku da se mudrost ne može preneti nego samo iskustvom steci, pojam istine nećemo "pojasnjavati" navodjenjem bilo koje naučne definicije. Ipak, mi ćemo sasvim dobro, i rekao bih gotovo u potpunosti, moći razumeti osnovnu poruku i sustinu ideje Istine iskazane u narednom "Znaku pored puta":

"...Otkad postoji u meni svest o sebi i o svetu koji me okružuje, ja sam sve pojave žive i mrtve prirode, i sve što se sa njima i između njih dešava, posmatrao kao nešto sporedno i privremeno, kao neophodan uvod u nešto što treba da bude glavno i pravo. Uvek sam očekivao da se iz nereda, dosade i bezobličja oko mene odjednom pojavi opšta, bezvremena radost koja mi izgleda pouzdano obećana, a koju verovatno nikad neću videti.

Sedeći na obali Drine kao dečak od dvanaest godina, ja sam zamišljao kako se sve što sad vidim i svakodnevno gledam, pesak, rakite, pusta jalija od nanesenog kamenja, kasaba sa krivim ulicama, nagnutim dućanima, ljudima i stokom, prašinom i balegom - kako se sve to odjednom tanji i razilazi kao magla, a kako se na prvim razgaljenim mestima već naslućuje savršena i divna suština, rumeno, zlatno, dragoceno jezgro svega što živi i postoji. Savršenstvo i lepota! Presijava i nazire se kao slutnja, kao jeste-nije-jeste, ono što treba da bude naš pravi svet i da to ostane zauvek.

Satima i danima varala me ta slutnja. Hiljadu puta mi je izgledalo da se ostvaruje, da se svet koji vidim, a koji nije drugo do maska i naličje i prelazan oblik, rasipa i nestaje, i da se jasnije ukazuje skriveno, a stvarno lice našeg pavog ljudskog, zemaljskog postojanja. I sve pada, i to lakše i brže od suvog lišća, sa potpunom prirodnošću izlišnih i suvišnih stvari, a ukazuje se suština planete koju zovemo Zemlja i stvorenja koje se zove čovek. To ima u najboljim trenucima pred očima i od toga živi ono što se zove: ja."

Slika "... jeste-nije-jeste ...", koju je Ivo Andrić "video", opisao i kao jedan od "Znakova" (pored puta) ostavio za sobom, veoma je bliska istocnom, aspektivnom, vidjenju prirode. Ona je zaista neshvatljivo bliska i začudjuće slična temporalnom tumačenju sveta, što je pouzdan znak visokog stepena dostignutih spoznaja i moći asocijativnog misljenja ...

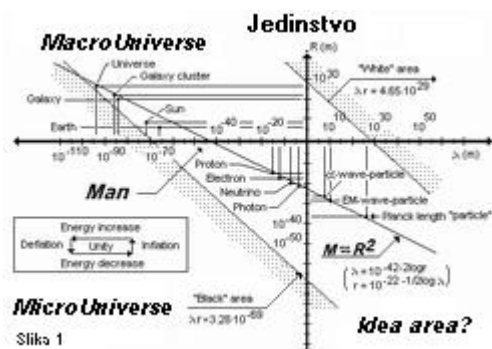
Vrlo je verovatno da ne postoji, niti je ikada postojalo, niti će postojati, ljudsko bice koje se barem jednom u svom životu nije zapitalo: sta je Svemir, kada je on i kako nastao, ima li Vaseljena početak ili barem neki kraj, nečega, ..., u necemu, ..., ???

Nasa razmišljanja o tim i sličnim pitanjima izložena su u modelu [VOS](#) a ona, naravno, nisu strana ni mnogim velikim i priznatim umovima sveta, kakav je bio Ivo Andrić. Da bi smo to ilustrovali, iz njegove metafizike i poetike izdvajamo jednu zaista interesantnu misao o vasioni:

"...Oj jednom mi se javila misao, ali kao tuđa, bez veze sa onim kako ja inače mislim i šta radim.

- Čini mi se da je cela živa vasiona posejana svestima, onakvim kao što je moja, i višim i nižim od nje. Sve su svesti u vasioni, ali ni u jednoj svesti nije sadržana cela vasiona. Mnogo teže mogu da zamislim mrtvu vasionu, tj. vasionu naseljenu mrtvim stvarima, u kojoj ne živi nikakva svest. I odmah mi se javlja pomisao da to što ja nazivam vasionom, sa svim onim što zamišljam u njoj, i nije drugo do moja svest sa njenim vidikom, njenim granicama i njenim dometom. Tako, i ne postoji neka vasiona koja je izvan naše svesti i koja se može objektivno utvrditi, nego postoje bezbrojne vasionne bezbrojnih svesti, kao nepregledni broj krugova; neki se od njih seku, neki dodiruju, a neki i ne znaju jedan za drugog..."

Radi lakšeg poredjenja Andricevih vizija Vaseljene i onih koje nudi nas Model, podsetimo se "strukture" Jedinstva koju nudi model Kvantovane Gustine Energije (slika 1) i model Vecno Oscilujućeg Svemira (slika 2) ...

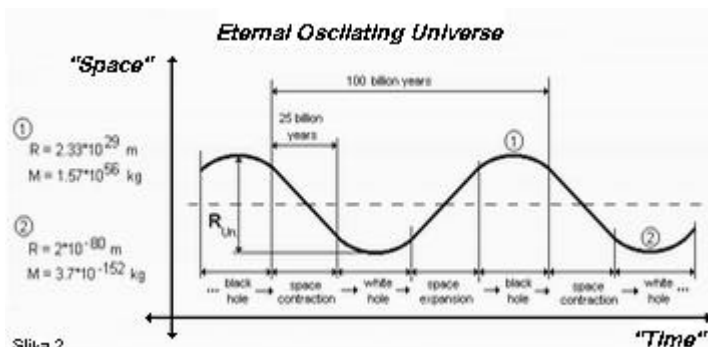

Posmatrajuci dijagram stabilnih objekata (Sl.1), moze se videti da je model Vecno oscilujućeg svemira gotovo univerzalan. Na tom dijagramu, Svemir je samo jedan od mnogo mogucih objekata, smestenih u drugom kvadrantu dijagrama, gde su inace smesteni objekti makrosvemira (planete, zvezde, galaksije). U trecem kvadrantu se nalaze objekti mikrosvemira (proton, elektron, neutrino). Covek i njegova okolina su smesteni u "sredini", u oblasti na prelazu iz drugog u treci kvadrant. Oblast cetvrtog kvadranta najverovatnije pripada sferi "duhovnog" aspekta nase stvarnosti.

Ekskluzivnost modela se ogleda u tome sto su svi ti (stabilni) objekti potpuno ravnopravni u smislu POTPUNE istovetnosti strukturne sustine svih njih, ukljucujuci i "sredinu" kroz koju se krecu, bez obzira dali su oni korpuskularne ili talasne prirode.

Sve sto se desava u Jedinstvu (prostorvremematerije), desava se kroz medjuodnos delova i celine, jedne iste sustine iskazane gustinom energije, pri cemu princip rezonantnih odnosa uvodi red i harmoniju na citavoj skali velicina. Upravo zbog toga je moguće uociti niz interesantnih "podudarnosti", slicnosti i analogija proisteklih iz "duboke" i opste "isprepletenosti" samih ("pojedinih") objekata i njihovih uticaja jednih na druge. Opsti sklad i uredjenost ovih inace vrlo slozenih medjuodnosa ilustrovan je (u posebnom radu) sa nekoliko veoma interesantnih detalja ...

Globalna homogenost vecno oscilujućeg svemira podrazumeva ravnopravnost SVIH tacaka i to u **cetvero-dimenzionalnom** smislu. Svemir nije nastao na nekom tacno određenom "mestu" u "prostornom" smislu, pa ni u određenom trenutku u "vremenskom" smislu. Veliki prasak nije, niti moze biti vezan za neko vreme $t=0$, jer bi to zahtevalo nekog "apsolutnog" ("nepokretnog" i "nepromenljivog" npr.) posmatraca. U vecno promenljivom Jedinstvu tesko da postoji ista sto bi u visedimenzionalnom smislu mogli proglasiti apsolutno nepokretnim. To naravno ne znaci da Velikog praska nije bilo, nego da **svaki posmatrac ima pravo na "svoj" Veliki prasak**, bez obzira gde se nalazio u prostoru i vremenu. Po Modelu, Svemir se kreće u pravcu cetvrte dimenzije brzinom kojom se svetlost prostire u vakumu, pri cemu poluprecnik zakrivljenosti u cetvrtoj dimenziji iznosi oko $1.5 \cdot 10^{29}$ metara, i to je razlog sto faza "nase" prostorne-ekspanzije traje oko 25 biliona godina. Veoma je

interesantno da upravo toliko traje i jedan [Brahmin zivot](#). Nas položaj u visedimenzionalnom Jedinstvu je takav da mi "svoj veliki prasak" trenutno vidimo na "udaljenosti" od petnaestak milijardi godina. Kada bi uspeli da mu se "vremenski" priblizimo, opet ne bi uspeli da "jasnije" vidimo "pocetak" praska. U stvari taj nulti trenutak vremena nikada ne bi mogli pronaci, bas kao sto ni srednjevekovni moreplovci nisu uspeli da nadju "kraj sveta". To danas ne bi uspeli ni kosmonauti bez obzira na brzinu i duzinu svog kretanja. Po izlozenom modelu, ni eventualni putnici kroz "vreme" ne bi mogli naci ni kraj ni pocetak ... ([detaljnije -](#))

Ono sto je naprosto fascinantno je cinjenica da nasa [analiza](#) odnosa gustine energije stabilnih objekata ukazuje na istu onu sustastvenost kakvu opisuje Ivo Andric, covek koji nije poznavao ni fiziku ni astronomiju ... Ipak, njegov poetski opis Realnosti kakvom je on vidi, ukazuje na onu istu, naprosto neverovatnu, doslednost Prirode u beskrajnom variranju jedne iste osnovne ideje. Ruza tulipan,..., orhideja, ili jednostavno - Cvet. Lakoca kojom to cini - kao da potvrđuje drevnu istocnu misao: Jednostavnost je krajnji domet savršenstva!

Identice stavove nalazimo u jednom od "Znakova":

"...Uopšte, pada u oči i zadržuje čoveka srodnost oblika i istovetnost načina u svemu. Tako se duž cele obale, sa svakim mestom i zasekom ponavlja uvek isti predeo - po obliku, boji i mirisu.

Sve je isto, od masline i čempresa do ptice u vazduhu i ribe u moru, od kuća i brodica do seljanke koja lako korača, i do oštrog kosijera u njenoj ruci. Nema mogućnosti ni verovatnoće da ta istovetnost negde izneveri, da se neki oblik izrodi. U svemu slobodna, neusiljena jednakost, ali ni traga od dosadne jednoličnosti. I kraj i ljudi vas svakog časa iznenade beskrajnom promenljivošću i bogatim varijacijama u osnovi uvek istih oblika. Gradi se jednako i radi i živi slično. Kad se dobro pogleda: samo jedan jedini nerazmrsiv splet od naizmeničnog rađanja, starenja i nestajanja u svim stepenima i oblicima, koji svi zajedno sačinjavaju jedan jedini dosledan život. Izgleda kao da ima samo mladih i onih koji to više nisu, da postoje samo rođeni, a od njih su jedni u gradu a drugi na groblju. - I nigde žalbe ni vajkanja, nigde nereda ni otpora neminovnim promenama koje život sam od njih traži."

Prema nasim modelima KGE i VOS, opsta slika je gotovo ista. Ona zavisi od stanja kretanja objekata, od stanja kretanja samog posmatraca i od odnosa gustne energije objekta i njegove "okoline" ciji je sastavni deo i posmatrac. Zapravo radi se o tome da je sve ono sto opazamo oko nas samo PROLAZNI oblik neke permanentne supstance pri cemu, i pored ogromnih napora nauke jos nismo stigli do apsolutno permanentnog ...

Po nasim postavkama, to zapravo nije ni moguće. Evo zasto.

Do sada smo otkrili semi-permanentne vidove strukture materije na nekoliko nivoa. Svaki nivo ima svoju granicu energije ispod koje je permanentan. Na Zemlji se u prirodi sreću energije i temperature koje ne mogu razoriti jezgra atoma ali mogu pomerati njihove elektrone. Zbog toga su jezgra atoma nosioci permanentnosti ovog naseg sveta a semipermanentnost njegovog omotaca (npr. valentnost, provodnost,...) uzrok beskrajne raznovrsnosti sistema koji se dobijaju povezivanjem atoma u molekule, njihovog nastajanja i raznih transformacija ...

Oblast hiperfine strukture koja predstavlja granicu permanentnosti Svemira, u terminologiji Modela je opisana pojmom "iznutra" i "izvana". Ocito je da je ta "granica" VRLO FLEKSIBILNA i UVEK SAMO PRIVIDNA, vazeca samo za odredjena stanja kretanja objekata i posmatraca, koja su predefinisana uglavnom zakonima kvantne teorije, specijalne i opste relativnosti ...

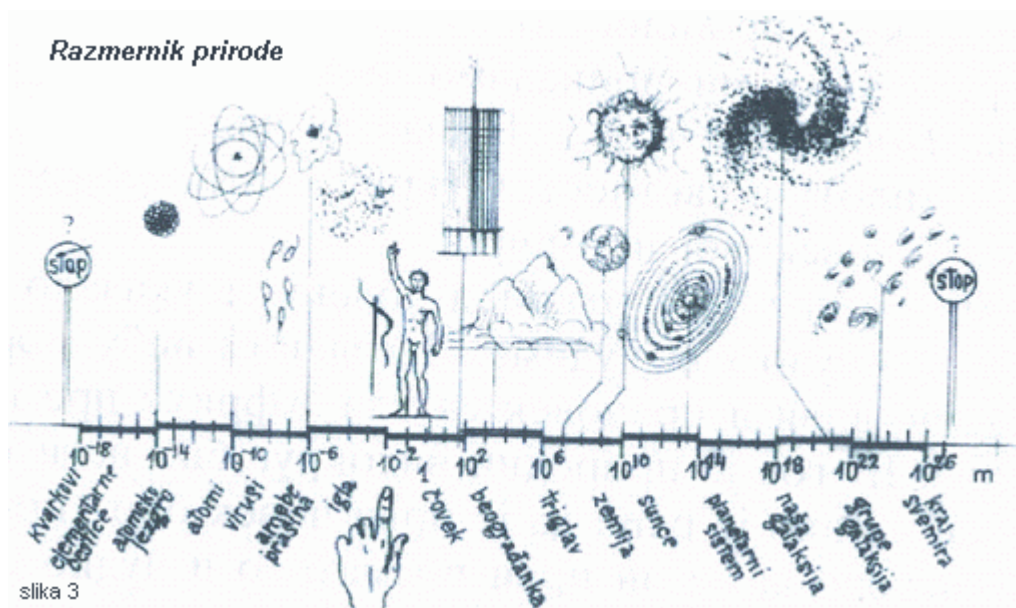
Sasvim je nesporna cinjenica da je BILO KAKVO KRETANJE U (nasem) SVEMIRU, u bilo kom pravcu ili smeru, u osnovi KRIZNOG KARAKTERA a nas privid pravolinijskog kretanja je samo fikcija (Descartesov koordinatni sistem je samo lokalno vazeci, dok realnosti vise odgovara Riemanova geometrija zakrivljenih površina). Najnovija naucna [istrasivanja](#) govore u prilog UBRZANE EKSPANZIJE Svemira sto sasvim nedvosmisleno ukazuje na cinjenicu da je teorija Velikog praska (Big Beng) jos jedna od nasih zabluda, poput one da je Zemlja centar Suncevog sistema, i samo jedna od mogucih slika koju mi, "Zemljani", kao posmatraci mozemo "videti" i smatrati (nekom svojom) istinom ...

Fazu razvoja u kojoj se Svemir trenutno nalazi karakterise proces, "prostorne ekspanzije", u kojoj se materija iz "neizdiferenciranog" stanja u oblasti vakuuma transformise u njen korpuskularan oblik. Naime, po Modelu VOS materija, kroz procese kreacije cestica i njihove anihilacije, "nastaje" sukcesivno sa razvojem i sirenjem Svemira zahvaljujuci nesimetričnosti u raspadu x-bozona, pri cemu je masa te materije proporcionalna velicini predjenog putu u cetvrtoj dimenziji, odnosno povecanju poluprecnika "naseg Svemira". Proces koji se ovde odvija, vezan je za osobine vakuuma, a po analogiji

podseca na proces kondenzacije kapljica vode iz prezasicene pare pri adijabatskoj ekspanziji (Wilsonova komora)...

Po jednoj od osnovnih postavki modela, masa stabilnog (u prostornovremenskom smislu) objekta koja ispunjava odgovarajucu "zapreminu" ima vrednost veoma blisku kvadratu poluprecnika tog objekta, i priblizno je isti tokom cele faze prostorne-ekspanzije (sl.1), pa se kao svojevrsan trag razvoja Svemira ovaj odnos moze uociti kod svih objekata obrazovanih na citavoj skali velicina, kako kod objekata koji sada ispunjavaju mikrosvemir (proton,elektron...), tako i kod objekata makrosvemira (zvezde, galaksije...). Zahvaljujuci tom procesu, unatoc smanjenja prosečne gustine, ovu fazu Svemir ipak završava dolaskom u stanje crne rupe...

Ovo je "slika" razvoja Svemira kakvu nam nudi i teorija Velikog praska, a uz neke modifikacije u brzini odvijanja pojedinih faza, i neke druge kosmološke teorije (teorija haoticne inflacije npr.). Imajuci u vidu nase tumacenje strukture Jedinstva, **sustina ovog procesa se moze opisati i na potpuno drugaciji, sasvim nekonvencionalan nacin.** Obzirom da II kvadrant predstavlja oblast makrosvemira, u kojem se nalaze cisto korpuskularni objekti, dok smo IV kvadrantu pripisali duhovni aspekt nase

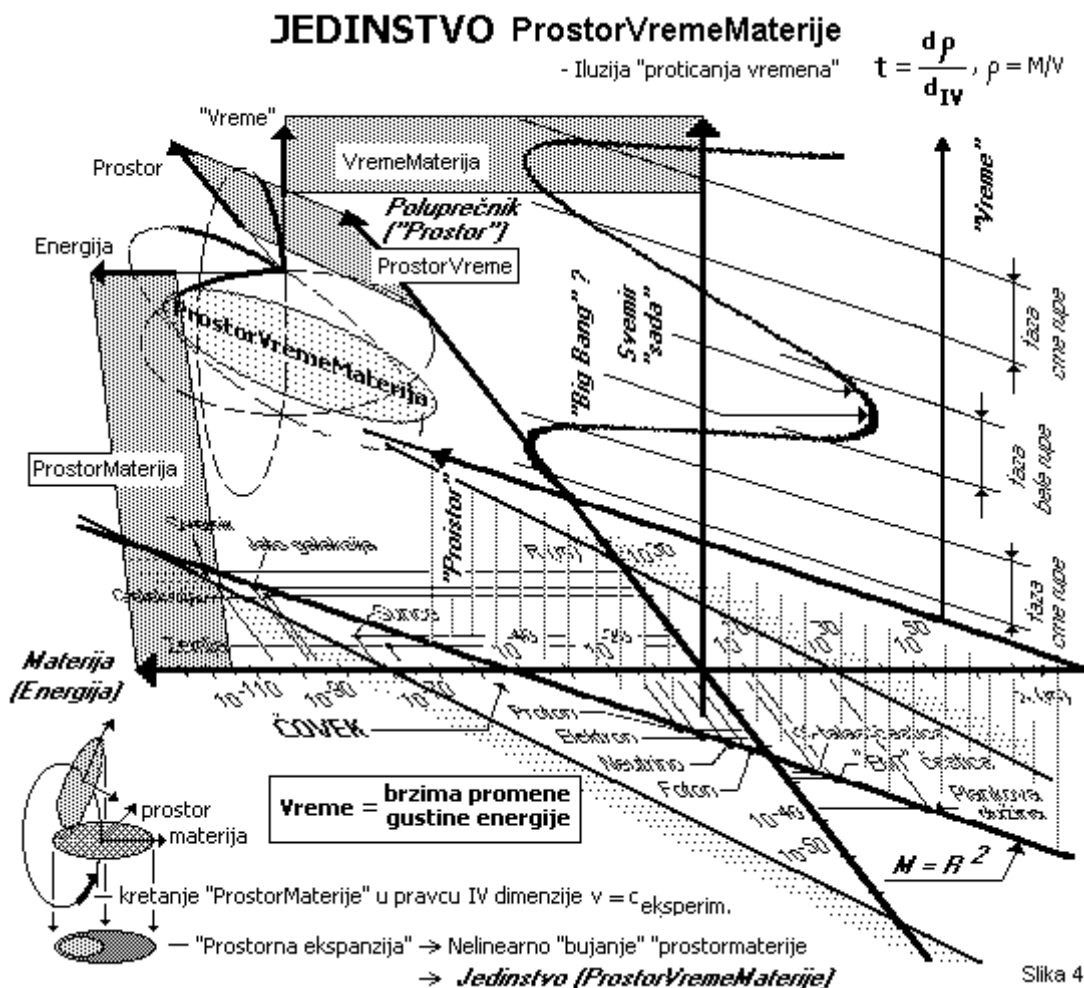
slika 3

realnosti, razvojni "put" Svemira opisan njegovim "kretanjem" od IV ka II kvadrantu, moze biti shvacen i kao transformacija "Duha" u "Materiju", sto je u Vedskoj tradiciji opisano kao "radjanje" novog Brahmana: "... Iz Prakrti se pojavljuje drugi Brahman da nacini novi svet, a prvobitni duh Purusa emanira sve duse koje je u prethodnom ciklusu "usisao" i sve one ponovo vaskrsavaju ...

Ono sto ipak izdvaja nas model od svih ostalih je cinjenica da mehanizam Vecno Oscilujuceg Svemira ukazuje i na mogucnost SASVIM SUPROTNOG scenarija radjanja i zivota Vaseljene. Umesto "jedino moguceg puta", od kreacije najsicusnijih mikrocestica, preko atoma do zvezda,..., kakav podrazumevaju sve savremene kosmološke teorije, kao sasvim ravnopravan, model VOS nudi jos jedan, POTPUNO SINHRONO-SIMULTAN (da ne kazemo "istovremen" jer je "vreme", bas kao i "prostor" samo iluzija vidjena sa aspekta nase "dimenzionalnosti") proces - sasvim suprotnog "smera"!

Prostorna ekspanzija kao realan vise-dimenzionalan proces, "projektuje" se u nasu nize-dimenzionalnu realnost kao "sirenje" Svemira bez jasno izrazenog sredista, zbog cega se njegova gustina energije smanjuje a temperatura opada. Rezultat je promena u odnosima gustina energije pojedinih "stabilnih objekata" i njihove okoline, sto je relevantno za formu objekata koju on "dobija" u "novim" okolnostima. U ovom, "drugom", scenariju, zasnovanom na analogijama sa kineticom teorijom gasova i pojmom horizonta dogadjaja (crne rupe), hladjenjem "vrole kase" superluminalnih (u skladu sa H3 modela KGE) cestica (sto je sasvim identicno pojmu subluminalnih EM talasa) PRVO SE "IZDVAJAJU" NAJMASIVNIJI OBJEKTI cija je gustina energije mala, pa tek onda oni "sitniji" cija (unutrasnja) gustina energije raste (... jata galaksija, zvezde, planete,..., proton, ...). Interesantno je da nauka UPRAVO OVAKO objasnjava nastanak Galaksija, Zvezdanih sistema, planeta ...

Ovakav mehanizam "razvoja" Svemira ukazuje na mogućnost da neka "opsta energetska slika" hologramski strukturisanog Jedinstva UVEK ostaje IDENTICNA samoj sebi, potpuno analogna svojoj "PRA-IDEJI" - odnosno, u terminologiji fraktalne geometrije, "slici-roditelju"! Po svemu sudeći Priroda, dosledno postujući jednostavnost (kao krajnji domet Savršenstva), od bezbroj mogućih varijabli menja samo odnos korpuskularno-talasne forme energetskih sadržaja u osnovi VECNO-ISTIH

objekata. Ipak, "slike" koje mi, dimenziono niza bica, "vidimo" su **beskrajno različite** iako nastaju "samo" strukturnim transformacijama objekata iz "talasne" u "korpuskularnu" formu (u "ovde" naravno, dok je u "tamo" obrnuto). Naime, jedino postojeća realnost, po našem modelu, su talascestice odnosno cesticatalasi, pri čemu se odnos talas/cestica menja shodno promeni stanja kretanja i relativnom odnosu objekta, sredine i posmatrača. **Na taj se način menja "rezolucija", odnosno "kvalitet" (cesticne) "slike" koju neki posmatrač "vidi" (meri).** U ovoj fazi razvoja Vecno Oscilujućeg Svemira, njegova temperatura opada pa "rezolucija" tj. "korpuskularnost" stabilnih objekata raste ...

Ovaj proces u našem dijagramu (sl.1) odgovara "putu" (Prostor-Vreme-Energetskim (materija) transformacijama) od "gore-levo ka dole-desno", odnosno od oblasti MakroSvemira, preko MikroSvemira do oblasti četvrtog kvadranta. Ovde naglasavamo činjenicu da nas Model pod pojmom "vrole kase" koji se inače koristi u raznim kosmoskim teorijama, podrazumeva neku "Svemirsku prasu" sačinjenu od niza "superluminalnih korpuskula", što nas Model u potpunosti poistovećuje sa pojmom subluminalnih EM talasa. Velike talasne dužine primerene ovakvim "sporim" EM talasima, u potpunosti odgovaraju stabilnim objektima iz oblasti IV kvadranta. Inace, mirnoća i nekretanje su atributi koji se u svim mitovima i religijama sveta pripisuju nekom "duhovnom Apsolutu" koji (ili iz kojeg) "nastaje svet ... U svakom slučaju, ovaj proces je, očito, sasvim analogan Vedskom tumačenju

"Brahminog zivota", kada se Prakrti (materijalni svet) transformise u Purusu (Duh)...

Razlika nasih tumačenja i svih trenutno vazecih kosmoloških teorija nije dakle samo u VRSTI energetskih transformacija koje podrazumeva pojam "razvoja" Svemira, nego u sasvim DRUGACIJEM TUMACENJU PROSTORNOVREMENSKE STRUKTURE. Isto tako, u Modelu VOS-a jasno je naglaseno da pojam "oscilovanja" vazi SAMO ZA ODREDJENU KATEGORIJU POSMATRACA. Analiza multidimenzionalne strukture Jedinstva je data u [posebnom radu](#) a ovde ponavljamo samo najinteresantnije detalje.

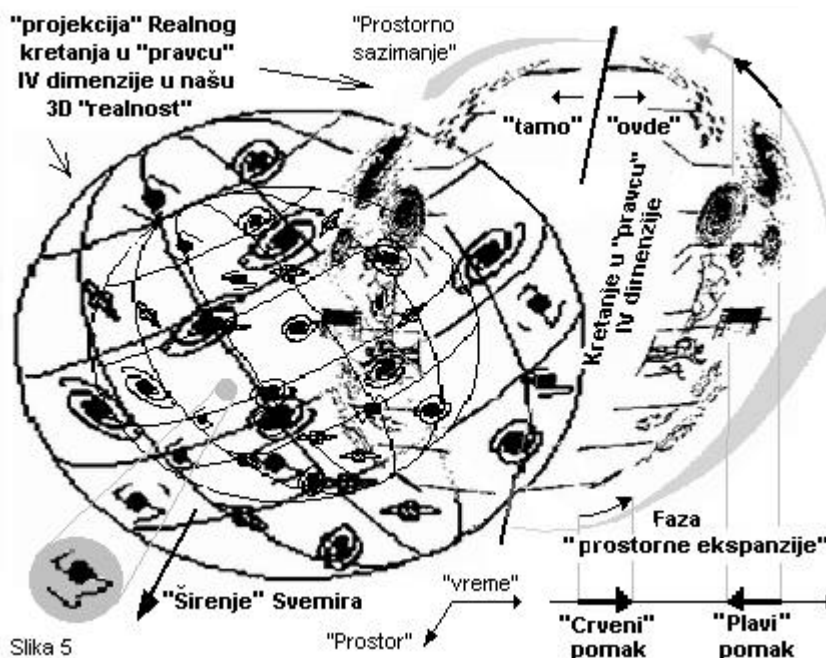
Pojam Jedinstva podrazumeva JEDINSTVENU strukturu ProstorVremeMaterije pri cemu su pojmovi "prostora", "vremena" i "energije" samo prividno-zasebne kategorije koje mi, svojim culima i svescu, ili preciznije receno - fokusom nase svesti, IZDVAJAMO iz tog jedinstva. "Prostor", "vreme" i "materija" su dakle samo "fragmenti" multidimenzionalne celine Jedinstvo. To su samo "delomicne-projeksije", odnosno "dimenziono-nize-slike" koje neki posmatrac, shodno svome pološanu i stanju kretanja u tom Jedinstvu moze "videti" (meriti). "Prostorno-energetska komponenta" Jedinstva je obuhvacena pojmom TALAScestice odnosno CESTICAtalasa. U domenu malih, u stvari "podsvetlosnih" brzina (H3/KGE), energija izrazena u obliku mase, zatvorena je u trodimenzionalnom smislu "unutar" odredjene zapremine pa se takav oblik kretanja materije u vidu "diskretnih energetskih paketa" iskazuje kao cestica koja ima svoju masu mirovanja i odgovarajuci poluprecnik. Isti ti "diskretni energetski paketi", odnosno kvanti energije, koji se krecu brzinama manjim od maksimalno moguće brzine ali vecim od brzine prostiranja svetlosti (H3/KGE), "otvoreni su u trodimenzionalnom smislu prema van", jer se tada (znatnije - specijalana TR) krecu i u pravcu cetvrtе dimenzije. U cetverodimenzionalnom smislu to je opet "unutra", ali sa "druge" strane od "unutra" u trodimenzionalnom smislu. Njih dozivljavamo kao zracenje ili prostiranje energije bez potrebe za korpuskularnom sredinom. Objekti koji se krecu brzinama vrlo bliskim brzini prostiranja svetlosti, iskazuju svojstva i cestice i talasa (dualizam svetlosti npr.)

Analogija sa opstom strukturom Jedinstva je ocita i sasvim jasno ukazuje na "hologramsko" ustrojstvo njegovih pojedinih kategorija. Imajuci u vidu postavke teorije relativnosti, jasno je da se **"na drugu stranu" od "sa nase strane vidjenog" (merenog) "iznutra", stize ili kretanjem brzinama vecim od brzine kojom se odvija prostorna ekspanzija** (kojom se, u pravcu IV dimenzije, "naduvava Svemir-balon") u smislu specijalne teorije relativnosti, **ili usled odgovarajucih prostor-vreme deformacija** u smislu opste teorije relativnosti, delovanjem "mehanizma" cija je struktura podrobno opisana pojmom crne rupe. Po Modelu "onaj sto je izvan u odnosu na nase unutra", za posmatraca koji miruje, "prostorno" je "udaljen" oko 10^{29} metara, a "tamo" se moze "preci" i iz "ovde" kretanjem brzinom koja premasuje eksperimentalno izmerenu vrednost brzine svetlosti, pri cemu ona ne moze biti veća od teorijske Maxwelllove vrednosti. Obzirom da je (trenutno dostignuti) precnik Svemira oko 10^{26} m, Plavi pomak npr. je sasvim ocekivana pojava. Naravno, ne smemo gubiti iz vida da su SVE granice u prirodi prividne. One se javljaju samo pri sudaru razlicitih dimenzionih skala, pa termini crnih i belih rupa podrazumevaju kao realnu i egzistenciju niza "sivih" objekata, tj. prostorno vremenskih struktura raznih "nijansi" u smislu gravitaciono - elektro - slabo - jake "otvorenosti - zatvorenosti" sto, imajuci u vidu dualizam talas-cestica cini neku "nasu" (za nas kao posmatrace sa datog vreme-mesta, naravno i jedino - moguće realnu) objektivnu stvarnost, a koja je zapravo samo mali deo ("za nas izdvojene") Realnosti, podskup iz, prakticno beskonacnog, skupa realnih objekata - dogadaja neke opste, multidimenzionalne Sustastvenosti koju najcesce nazivamo Priroda ... Nas pokusaj ilustracije "stvarnog" odnosa "prostor"- "vreme"- "materija" kategorija unutar Jedinstva dat je na slici 4, koja je dobijena "kombinovanjem" "prostor-energija" (sl. 1) i "prostor"- "vreme" (sl.2) odnosa.

Kategorija "vreme", kao i svi "objekti" Jedinstva, takodje moze biti razlicito vidjena od strane razlicitih posmatraca. Nasa pretpostavka po kojoj se Svemir nalazi u stanju prostorne-ekspanzije, zapravo znaci da se on krece u "pravcu" cetvrtе dimenzije. BAS TO njegovo kretanje ili bolje receno promene koordinata neke tacke (objekta) u onoj dimenziji koja u visedimenzionalnom Jedinstvu ima klasicno-prostorni smisao cetvrtе dimenzije, a koje "projektovano" u nas trodimenzionalni (u klasicno-prostornom smislu) svet, mozemo opisati kao kretanje u smeru od "unutra" prema "van" i jeste ono nesto sto mi dozivljavamo, merimo, i izrazavamo pojmom: vreme. Nasa nemoc da ovu kategoriju u svom umu potpuno "poistovetimo" sa pojmom "prostora" proizilazi iz nase, cvrsto ukorenjene, navike culnog poimanja sveta a covek ne poseduje culo za "vreme", cetvrtu "prostornu" dimenziju, sto "vreme" po svojoj sustastvenosti zapravo jeste, pa ono za nas jednostavno - ne postoji kao neposredna kategorija nego samo kao posredna, u istom smislu kakav ima npr. pojam "perspektive" - pseudo-3D kategorije, kojom se sluzimo za "prikaz" stvarne treće dimenzije unutar "2D-sveta" (fotografije, slike ...). Prema tome, koliko god se mi trudili, jasno je da u dimenziono nizem svetu nase "realnosti", koja je ocito KRAJNJE SUBJEKTIVNA, formiranom kroz nase ISKUSTVO, interakcijom nasih cula i svesti,

kategorija "vreme" prosto NE MOZE biti dozivljena "direktno" nego samo posredno, opisana nizom sukcesivnih "prostor-materija" slika, velike slicnosti, koje najpribliznije mogu biti opisane kroz pojam "starenja". Drugim recima, "projekcijom" dela "Realnosti" u nasu "realnost" izvorna slika znatno gubi na "istinitosti" jer na originalnu lici u istoj meri u kojoj lice npr. neka umetnicki oblikovana i oslikana vaza i njena senka na zidu ...

Ova konstatacija daje za pravo onima koji "vreme" smatraju samo iluzijom, ali i onima koji ga smatraju necim realnim. Naravno, sve zavisi o "polozaju" i "dimenzionalnosti" posmatraca. U tom smislu treba biti shvacen i pojam "oscilovanja" koji se koristi u Modelu VOS gde relativnost dolazi do punog izrazaja. Kretanje "nadsvetlosnim" brzinama (uz H3/KGE) podrazumeva kretanje "sa one druge strane" od naseg "iznutra", pri cemu je sve recipročno nasem Svemiru. Ovaj nacin kretanja takodje podrazumeva kretanje u pravcu cetvrte dimenzije (vreme), ali sada u "SUPROTNOM" smeru.

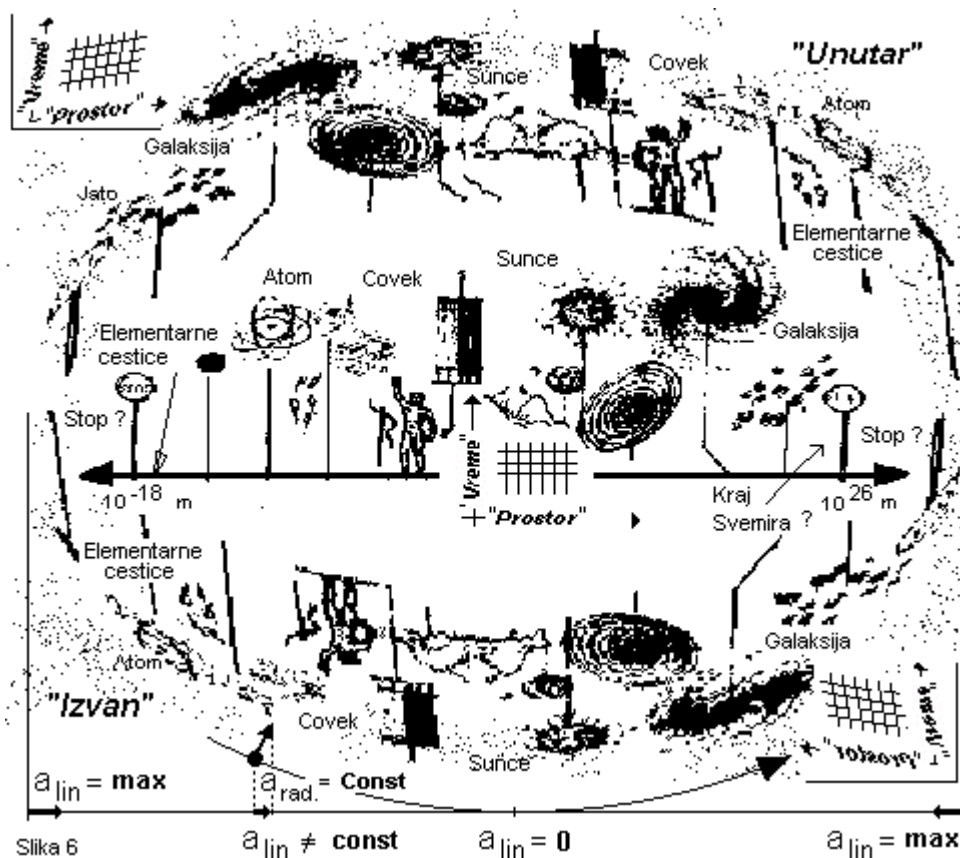
Dakle, brzina kretanja objekta koja je za nas veca od brzine svetlosti, za "sinhrono-simultanog" posmatraca "sa one strane" je manja od te brzine. Dok je svet u kojem zivimo, za nas u stanju prostorne-ekspanzije, za "suprotnog" posmatraca on je u stanju prostornog-sazimanja! Isto tako, iako je "ona druga strana", za nas kao posmatrace "odavde", u fazi prostornog sazimanja, ona je - za posmatraca iz "tamo" - u fazi prostorne ekspanzije! Kada se mi nalazimo u stanju crne rupe, on se nalazi u stanju bele rupe. Naravno, vazi i obrnuto. Dakle sve je sasvim analogno nasoj dimenziono nizoj Realnosti na Zemlji gde su npr., za nas kao posmatrace sa severne hemisfere, oni na juznoj - "naglavacke"! Naravno i mi, u odnosu na njih, hodamo - "naopako"...

Prema tome nas Svemir osciluje, ali na ovde opisani nacin, tako da "istovremeno", dok prostorno-ekspandira njegov, za nas "unutrasnji" deo, dotle se prostorno-sazima njegov, za nas "vanjski" deo. Materija koja je sadržana unutar iste "hiper-sfere", sada to sasvim jasno mozemo videti, niti nestaje iz jednog (unutrasnjeg) sveta, niti se pojavljuje "niotkud" u drugom "vanjskom" svetu. Ona samo menja mesto egzistencije shodno svom obliku i nacinu kretanja, pri cemu crne i bele rupe igraju znacajnu ulogu, delujuci svojim poznatim mehanizmima ...

Sve sto nas okružuje, mozemo videti na vise nacina, shodno nasim zeljama i nasem cilju, ali isto tako i nasim mogucnostima i iskljucivo na nacin primeren nama i nasem polozaju u prostornovremenskom kontinuumu. Ukratko, rezultat nekog naucnog eksperimeta je UNAPRED predefinisani fizickim uslovima u kojima se taj eksperiment izvodi ali ISTO TAKO i samim prisustvom i NAMEROM eksperimentatora da to uradi... Nas Svemir (a takodje i bilo koji drugi svemir) je "takav kakav jeste", zbog opste harmonije i dijalektickog jedinstva crne i bele rupe, za sada hipoteticnih "generatora" osnovnih, sustinsko-strukturnih faza dimenziono viseg oblika kretanja prostorvremematerije, u modelu opisanih pojmovima prostorne-ekspanzije i prostornog-sazimanja, ciklicno promenljivih perioda razvoja, evolucije i involucije Svemira i, naravno, "vecnog", ili bolje receno, vecno promenljivog Jedinstva gde su "duh" i "materija" - bas kao "talas" i "cestica" - samo dva razlicita vidjenja jedne iste sustastvenosti ... U sasvim nekonvencionalnoj formi, moglo bi se reci, dve "kopija-projekcije" razlicite "rezolucije" neke iskonske "pra-ideje" ... Naravno, "cestice" su samo fikcije nasih cula bas kao i "talasi" a jedina realnost su zapravo cestic/atalasi odnosno talas/cestice ...

Sa aspekta vise realnosti, u multidimenzionalno visem svetu, veza izmedju pojedinih kategorija moze biti i linearna i nelinearna, ali je ona u svakom slucaju KONTINUALNA. Naravno, nama je sasvim

nepojmljiva "DIREKTNA" veza makro i mikro svemira. Nas um nije u stanju zamisliti sliku gde atom i galaksija pripadaju ISTOM KONTINUUMU jer njihova razlicitost i razdvojenost podrazumeva diskontinuitet. Krivac za to su, kako smo to vec rekli - nasa cula i mentalna slika "realnosti" koju nam ona kreiraju. Objasnjenje je zapravo vrlo prosto. Ako posmatramo kretanje jedne tacke po kruznici, pri cemu se ona krece konstantnom brzinom, dakle bez ubrzanja ili usporenja, sticemo neki opsti utisak nacina kretanja koji je sasvim primeren pojmu kontinuiteta. Projekcija ISTOG tog kretanja u dimenziono nizi "svet" daje "sliku" SUSTINSKI sasvim drugacijeg nacina kretanja. Posmatrac iz sveta "duzi" koji moze da vidi i meri samo - u njegov svet-projektovanu "sliku" kruznog kretanja, vidi "linearno-oscilatorno" kretanje, gde se brzina, kao kod klatna, menja od maksimalne do minimalne vrednosti, kada "tacka" MENJA SMER kretanja, pri cemu u tim tackama dobija maksimalno ubrzanje. Vidimo da dimenziono niza slika iste realnosti daje ILUZIJU promenljivog, ubrzano-usporenog kretanja kakvo U STVARNOM kretanju tacke po kruznici UOPSTE NE POSTOJI. Bar ne u istom smislu jer su "promena smera", brzine i ubrzanja jednostavno "utkane" u dvodimenzionalno-kruznu formu kretanja. Prelaz sa KONTINUIRANOG kretanja u beskrajnom kontinuumu konacnih dimenzija (kruznicu) na jednodimenzionalno NE-KONTINUIRANO kretanje izmedju dve krajnje, dijametralno suprotne tacke, gde se od jedne do druge moze stici samo kretanjem suprotnog smera UNUTAR istog (dimenziono nizog) kontinuuma, stvara ILUZIJU DISKONTINUITETA.

Privid se radja samom "projekcijom" u "nizu" realnost tako sto se skup sasvim ravnopravnih tacaka unutar kruznice "preslikava" u novi skup medjusobno "razdvojenih" tacaka gde svakoj od njih odgovara drugacija brzina i ubrzanje. Aluzije na neeuclidski kontinuum, konacnih dimenzija ali beskrajn, su namerno naglasene jer je to jedna od "slika" Svemira.

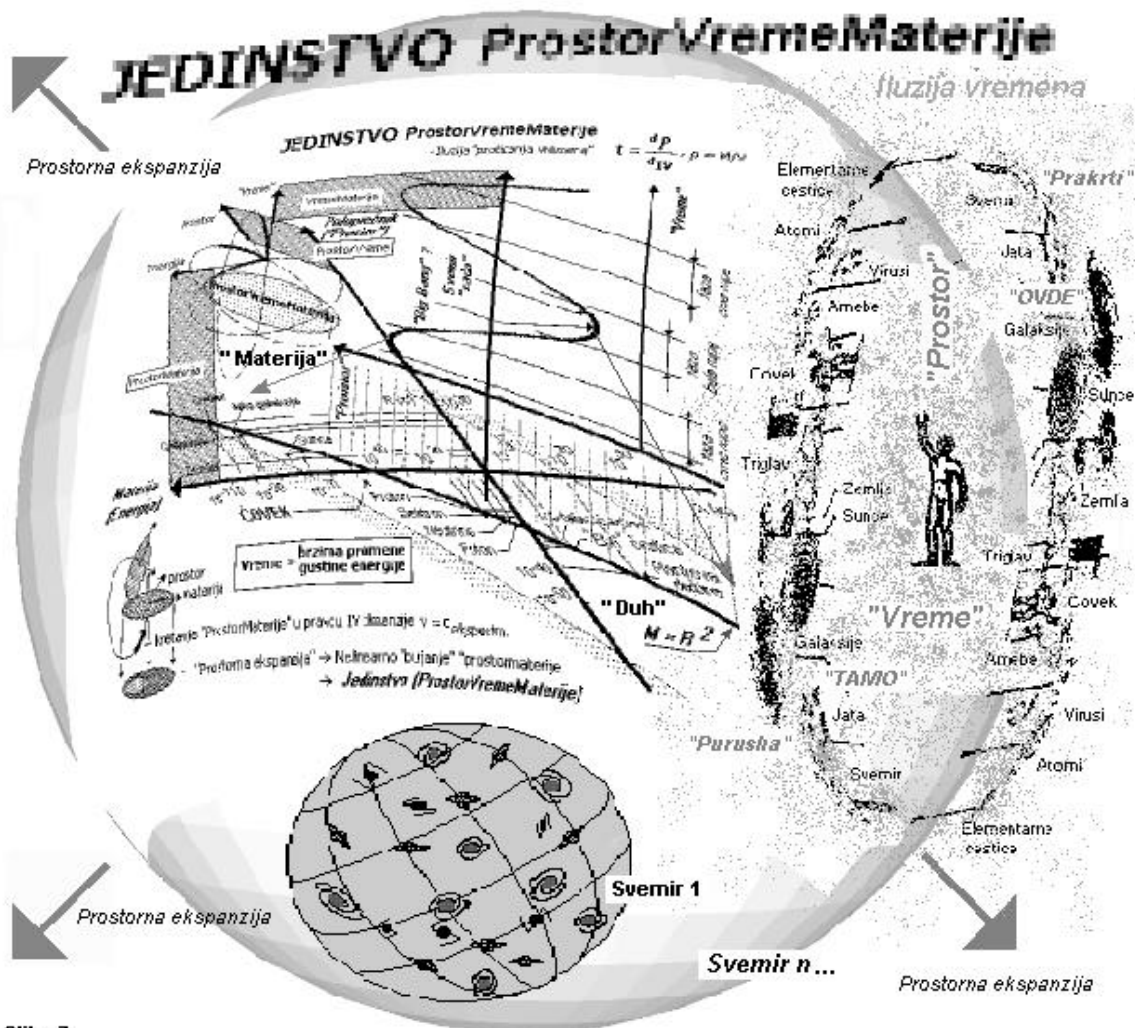
Po svojoj "korpuskularnoj" strukturi on je skup "loptastih" elemenata ciji

precnik "raste". Ono sto je za nauku realno merljivo je i uceno i eksperimentalno verifikovano kao "sirenje Svemira" (Hubble-ov zakon ...). Ipak, po nasem modelu, taj proces "bujanja" se odvija na citavoj dimenzionoj skali, od "kvarkova" do "Svemira" (videti ("[Put u cetvrtu dimenziju](#)") ...

Ako ponovo pogledamo sliku 6, mozemo jasno videti zasto Covek, u svom "linearnom" ProstorVremematerija modelu "vidi" (ProstorMaterija) granice, (obzirom na "dostignute" odnose u gustinama energije i pojam semipermanentnih nivoa, trenutno su to "kvarkovi" na jednoj i "Svemir" na "suprotnoj" strani) kojih u Visoj Realnosti jednostavno NEMA.

Potpuno ISTI "mehanizam" dimenzionog preslikavanja moze se primeniti i na kategoriju "vreme". Ovu ideju smo pokusali ilustrovati slikom 7. Obzirom na (barem) CETVERODIMENZIONALNU

ZATVORENOST Svemira, njegovo kretanje u tom pravcu ima kružni karakter. "Preslikavanjem" u nas 3D svet, mi kao posmatraci mozemo "videti" samo LINEARNI model vremena, u kojem se tacke "polarnosti" kontinuirane strukture ProstorVremena iskazuju kao neke "pocetno"- "krajnje" tacke. Realno, to su tacke gde se lopta, "Svemir-balon", ZA NAS KAO POSMATRACE, "preokrece naopako". Prema tome, u Realnom, "nelinearnom" modelu vremena, kontinuumu dimenziono vise, ZATVORENE, strukture (oblika kruznice, elipse...) UOPSTE NE POSTOJI tacka kojoj bi se mogla pridruziti neka vremenska kategorija "pocetka" ili "kraja" "vremena". Ipak, NAS konkretan položaj u strukturi ProstorVremeMaterije je takav da MI "SVOJ" Veliki prasak "vidimo" na udaljenosti od oko petnaestak milijardi godina ...

Slika 7

U opstem slucaju **moze se reci da je diskontinuum zapravo dimenziono niza slika kontinuuma**. Izdvajanjem kategorija "polarnosti" (tacaka koje su u principu sasvim ravnopravne SVIM ostalima), i njihovom projekcijom u dimenziono nizi svet dobijamo njima-odgovarajuce "krajnje pocetne" tacke koje imaju smisao neke krajnosti odnosno ogranicenosti. Ako ovaj pojam asocijativno vezemo za pojam "granice" koju nam namece semi-permanentna struktura materije, dobijamo veoma lepu i jednostavnu sliku Jedinstva. Njegova multidimenzionalna zatvorenost podrazumeva da kretanjem u bilo kom pravcu ili smeru moramo stici u polaznu tacku. Naravno sa drugacijim "vremenskim" koordinatama.

Mozda je ovo pravi trenutak da se podsetimo misli Vladike Nikolaja Velimirovica: **"Seno sto ga konj nocas jede vec je nebrojeno puta jelo" ...**

Mesto" gde se "lopta preokrece naopako", predstavlja "granicu" na kojoj "udaljavanje" prelazi u "priblizavanje", gde se prostorna-ekspanzija preobraca u prostorno-sazimanje, i sto je za nas najinteresantnije, gde "izvan" postaje "unutar" pa "cestica" postaje "talas" a "talas" "cestica" ...

Iz svakodnevnog zivota znamo da gledajuci u ogledalo vidimo - sami sebe. Ako pogledamo nas

dijagram stabilnih objekata (sl.1), vidimo da se Covek nalazi na sredini "puta" izmedju "Misli" i "Svemira". Uz slobodu misljenja kakvu nudi Model, pojmu hiperfine strukture Jedinstva, gde se odigrava "preobracanje" formi stabilnih objekata, toj "granici", u apstraktno - asocijativnom smislu mozemo pridruziti pojam - "ogledala".

U terminologiji naseg Modela ista energetska sustastvenost - neki konkretan stabilni objekat - moze biti iskazan u cesticnoj ili talasnoj "formi" egzistencije materije. Na taj nacin, "Svemir-objekat" je zapravo ogledalska slika "Misao-objekta", odnosno "Prakrti" je samo korpuskularna forma "Puruse" ...

U skladu sa tim i nasa ideja, koja je "do juce" mogla biti svrstana samo u oblast ezoterije, da "**... slabasan sjaj dalekih zvezda koje vidimo na nocnom nebu, mozda predstavlja samo "odsaj" nasih vlastitih misli ...**", postaje mnogo verovatnija ...

Jedna od mogucih interpretacija Realnosti, kakve nam nude Modeli KGE i VOS, data je na slici 7. Svesni smo da je ova "pseudo-tro-dimenzionalna" "slika" samo bleđa senka slozenih multidimenzionalnih odnosa "forme" i "sadrzine, Jedinstva i njegovih "Stabilnih objekata", ali se ipak nadamo da nam ona, barem u nekoj meri, moze pojasniti nase osnovne ideje. Na slici globalno - homogenog ustrojstva - Jedinstva, jasno su izrazeni lokalni diskontinuiteti gusine energije, koje mi, kao "lokalne nakupine materije" u njenoj korpuskularnoj formi nazivamo npr. zvezdama, protonima itd., koje pritom "u sebi" sadrzi i objekte "suprotne polarnosti", u ProstorVremeMaterija smislu, iskazane u "talasnoj" formi.

Sto na nebu - to i na zemlji, rekose jos davno grcki filozofi, kako gore - tako i dole, kaze Biblija, a u skladu sa nasim Modelom, OPSTA slika - uvek je ista, bez obzira gde i sta "gledali". Sve ono sto mozemo videti teleskopom, gledajuci ka "van", mozemo videti i mikroskopom gledajuci ka "unutra".

Sta reci za kraj, kao zakljucak? Obzirom da po nasim modelima kraj ne postoji (nikada nigde i ni u cemu), i ovaj tekst ce, kao i svi ostali nasi tekstovi, imati samo nesto "umesto zakljucka". Neka to budu misli naseg velikana pisane reci, Ive Andrica, a zakljucak donesimo sami, svako za sebe ...

"Javi se misao, jasna i munjevita, kao otkrće, jedna od onih jutarnjih misli koje ne traju dugo, ali nikad ne izblede potpuno, nego se posle dužeg ili kraćeg vremena javljaju ponovo, neizbežno i sigurno. Misao da ljudski rod, zajedno sa svim onim što je smislio, stvorio ili otkrio i nazvao imenom - ne postoji, i da je sve to zajedno plod zablude i igra slučaja. Rađanje, život i njegove promene - sve je to greška našeg vida i varka kratkog uma, posledica naše brzopletosti i lude potrebe da svaki čas pokušavamo da zaustavimo moćni i nezadržljivi tok života, da iz njega izdvojimo pojedinosti i da ih proglašavamo trajnim, konačnim, svojim. A u stvari, sve što postoji i što nas pokreće i nosi, muči i ubija nije drugo do naivna i sujetna igra koju nije trebalo počinjati i koju bi valjalo tiho i neprimetno prekinuti što pre. To je nauk ranog jutra i odmornog duha. ..."

Mozda to zapravo znaci - vratiti se svom izvoru (?), da bi na taj nacin, aktuelizacijom neke druge, nove ideje, u stvari zapoceo novi ciklus kretanja "od izvora ka uscu", ...

U nasim analizama naglasena je ravnopravnost SVIH tacaka unutar kontinuuma odredjene kategorije. Ova cvrsta matematicka i duboko - filozofska istina namece jos jednu vrlo zanimljivu misao. Pogledajmo gornju sliku jos jednom. Veoma je interesantno da se u "sredistu" izmedju "sveta korpuskula" i "sveta talasa" nalazi bas proton, cestica ciji je poluprecnik gotovo potpuno isti kao i pripadajuca comptonova [talasna duzina](#). Poznato je da je proton najstabilnija cestica u prirodi sa najduzim periodom poluraspada. Imajuci to u vidu, mozemo reci da je on osnovni stub i opeka NASEG SVETA - Svemira, **srediste** izmedju "naseg" (onog "iznutra") sveta i "onog drugog" kojem smo u skladu sa osobinama oblasti cetvrtog kvadranta, pripisali duhovni aspekt nase stvarnosti...

U skladu sa tim mozemo napomenuti da je i SAM Covek (kao jedan od niza stabilnih objekata) u odnosu na neke delove Jedinstva "unutar", a u odnosu na neke druge "izvan" cime je ljudskoj vrsti, izgleda, **dodeljena mnogo znacajnija i odgovornija uloga o vlastitoj i tudjim sudbinama nego sto smo toga (trenutno) svesni**. Buducnost ce pokazati da li MI to i zasluujemo !

" Istina ima mnogo i raznih, dovoljno da svi ljudi budu u pravu ... "
Dusko Radovic, Jugoslavenski knjizevnik.

[Povratak na osnovnu stranu ?](#)